

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

VI. (XXII.) ÉVFOLYAM, 26. SZÁM 2011. JÚLIUS 9.

200 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)3071166

KÁDÁR JÁNOS
1912 — 1989
KÁDÁR JÁNOSNÉ
SZ. T. A. A.

TISZTELET NEKI!

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

TOM LANTOS ITT, TOM LANTOS OTT,
TOM LANTOS MINDENÜTT

Tom Lantostól nem szabadulunk. Itt volt a rendszerváltás idején, itt láttuk az MSZP-kormányok idején, és most megint itt van. Igaz, most már csak szelleme, és a neki szentelt alapítvány formájában. Emlékszem, 1988-89-ben majd mindennapos vendég volt Grósz Károlynál, az MSZMP utolsó főtitkáránál. Grósz tanácsadójaként volt alkalmam személyesen megismerni, és végigülni néhány megbeszélésüket. Lantos az Egyesült Államok Kongresszusának volt tagja akkor is, a magyar ellenzék megváltóként fogadta idehaza. Grósz nem dőlt be teljesen a demokráciáról, a világról, a reformról mondott kenetteljes szövegeinek, de Grósz is dörgölődni próbált az amerikai és izraeli körökhöz. Grósznak hízelgett a gondolat, hogy Lantoson keresztül közvetlenül lobbizhat az idősebb Bushnál. Valójában nem így volt. Az amerikaiak hatottak rá. Lantos a tőkés rendszerváltás előkészítésének egyik fontos eleme volt. Lantos a rendszerváltás után a liberális és részben a szocialista körök fő lobbizó figurája volt az USA-ban. Az MSZP-SZDSZ-es miniszterelnökök az USA-ban járva két helyre többnyire elzarándokoltak: a New York-i zsinagógába és Tom Lantoshoz.

A konzervatív politikusok forrtak a dühtől, mert hiába mentek el az USA-ba, a szocialista-liberális baráti körbe nem tudtak betörni. Aki pedig nem jutott be, azt, ha nem is kezelték úgy, mint egykor a leprásokat, de úri társasági tagságra semmiképpen sem számíthatott. Első

miniszterelnöksége idején Orbán – finoman szólva – nem volt az amerikaiak kedvence. A másodikra készülve Orbán rájött, hogy nem elég mindent megadni az amerikaiaknak, amit kérnek. Persze, menni kell Afganisztánba, FBI-rendőroket kell fogadni a cigány-magyar konfliktus kezelésére, mert a romakérdés Obama egyik dilije. De ez kevés, ez csak olyan kötelező gyakorlat. Közelebb kell kerülni az amerikai liberális világhoz. Hát, akkor szeressük Tom Lantost, rakjunk be fideszeseket is az alapítványba, ígérjünk meg mindent, és akkor talán, talán elnyerjük a liberális amerikai – és ki tudja még, milyen – körök rokonszenvét. Sose szabadulunk meg Tom Lantostól?

NEM KELL ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

A fideszes parlament a múlt héten megválasztotta a hiányzó alkotmánybírókat. Mármint a kormánynak hiányzókat, mert nekem, speciel, egyik sem hiányzott. Emlékszem, a rendszerváltás után valaki nagyon ki akart tolni velük, mert székhelyükül Esztergomot jelölték ki. A beetető szöveg az volt, hogy Esztergom olyan tradicionális, királyi, meg elegáns, szóval ideális hely az alkotmánybíróknak. Egy valami nincs. Normális közlekedés. Esztergom felé a vonatok bevárják egymást, mivel egy vágány van. De az alkotmánybírók egyébként sem utazgatnak vonattal, kocsival pedig kínszenvedés. Próbáld ki egyszer a 10-es utat csúcsban! Az alkotmánybírók persze fufangos dolog. Jó arra, hogy országgal-világgal, de főleg velünk elhitessék, hogy demokrácia

van, mivel van valaki, aki mindenfelől áll, és öröklik jogainkon. Ha van, ami nem érdekli az alkotmánybírókat, az éppen a mi sorsunk. Nem értünk van, hanem arra, hogy elrendezze, vagy legalább is csitítsa a tőkés pártok egymás közötti vitáit. Ha nem megy a parlamentben, akkor még mindig lehet az Alkotmánybíróháza. Na és jó még valamire. Arra, hogy megakadályozzák a népi kezdeményezéseket, és a függetlenség látszatát keltve „szuperpártbíróházként” érvényesítsék a tőkésosztály akaratát. Az új alkotmánybírók megválasztása semmit se segít, az intézményt kellene megszüntetni.

REMEK

A salgótarjáni Trigon cég igencsak remek vállalkozás, és igazgatója, Simonyi úr, remek ember. Ilyennek kellene lennie minden magyar vállalkozásnak, sőt némi túlzással mindannak, amit gazdaságról, országról gondolunk. Ez jutott eszembe, amikor a múlt héten tájékoztatóját hallgattam. Sikere a magyar mérnökök leleményességére, szakmai felkészültségére, fantáziájára, és a magyar szakmunkások magas szakmai színvonalára épül. És persze az igazgató, a vállalkozó nagyszerű felismerésére, amellyel képes a magyar műszaki teljesítményt elhelyezni a világfejlődés elvárásaiba. A kérdés persze az, hogy meddig tartható mindez? Meddig engednek ki a magyar műszaki egyetemek felkészült, versenyképes szakembereket, s mikor következnek be a vég, ami már látszik a helyesírási hibáktól hemzsegő, szakmailag primitív diplomadolgozatokban? Meddig lesz Magyarországon szakmunkás, amikor a szakmunkásképzők lassanként pont szakmunkásokat nem nevelnek? És meddig élnek közöttünk azok, akik számára a tisztességes munka, a teljesítmény mindennél nagyobb érték, és mikor uralkodnak el végleg azok, akik számára minden a pénz? Meddig lehetnek közöttünk remek emberek remek ötletekkel, remek teljesítményekkel?

Nos, meddig?

HÉTBŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. Módosíthatná a magyar alkotmányt az Európai Parlament.

Munkáspárt: Az új magyaralkotmánnyalsokbaj van. Elsősorban persze nem az, ami Strasbourgban zavarja a szocialista és liberális képviselő urakat és hölgyeket. Nekik az fáj, hogy újra lehet tényleges életfogytiglan, nem házasodhatnak az azonos neműek, korlátozzák az Alkotmánybíróságot, valamint a bírónak kötelező nyugdíjba menni egy bizonyos kor után. Ugyanakkor nem hiányzik nekik a munkához, a lakáshoz, az ingyenes oktatáshoz és egészségügyi ellátáshoz való jog. „Alkotmányos gondjaik” tehát pontról pontra megegyeznek azzal, amit idehaza az MSZP és az LMP akar. Az ő szavaikat halljuk vissza Strasbourgban. A lényeg azonban nem is ez, hanem az, hogy úgy állítják be az Európai Parlamentet, mint egy mindennél okosabb és igazságosabb, a bölcsek követ egyedül hordozó testületet. Amit ott kimondanak, az legyen mindenki számára szentírás - ha úgy tetszik, diktátum. Ez elfogadhatatlan! A magyar alkotmány kizárólag az ország lakosaira tartozik. Az baj, hogy nem volt róla népszavazás, nagyon nagy baj. Ezen változtatni azonban idehaza – akár az utcára vonulva – kell, s nem külföldi „barátok” kikuncsorgott segítségével bízni. Utóbbinak ugyanis függetlenségünk az ára.

2. Szabadlábba helyezték a kémkedéssel vádolt Laborc Sándort, a Nemzetbiztonsági Hivatal egykori főigazgatóját és Szilvásy György, volt titkosszolgálatokat felügyelő minisztert. Laborc elődje, Galambos Lajos házi őrizetben marad.

Munkáspárt: A Fidesz-kormány elszámoltatási kampánya egyre inkább tragikomédiába illő. Egy percig sem kételkedünk benne, hogy az említett urak ügyeit meg kell vizsgálni, mint ahogy Budapest, vagy a BKV szétlopásának is meg kell találni a felelőseit. Azonban az „őrizetbe veszem, kihallgatom, elengedem” színjáték csak arra jó, hogy komolytalanná tegye az ügyészséget és bíróságot egyaránt. S ami még rosszabb: lehetlenné tegye a tényleges, törvényes elszámoltatást. Mindez csak a bűnösöknek használ, akik a politikai mártír köpenyében tetszeleghetnek, miközben mindent megúsznak, ügyeiket meg valamiért „politikai konszenzussal” 2089-ig titkosítják.

3. A Magyar Orvosok Szövetségének felmérése szerint több mint hatezer szakorvos és rezidens hagyhatja el jövőre az országot, ha a következő félévben nem dolgoznak ki olyan életpályamodellt, amely itthon tartaná őket.

Munkáspárt: Az orvosok dühe jogos. Amikor egy kezdő doktor százezer forintot sem keres, nem lehet elvárni, hogy itthon maradjon. Lehet azon moralizálni, hogy oktatásuk mennyibe került az államnak, de akkor ezt a kérdést már a tanulmányaik megkezdése előtt tisztázni kell az orvostanhallgatókkal. Ha úgy tetszik, kössön szerződést velük az állam! Ez viszont a

jövő zenéje, ma tényleges megoldás kell arra, hogy itthon gyógyítsanak. Ilyenre a kormány még mindig nem állt elő. A múlt péntekre meghirdetett Semmelweis munkaszüneti nap semmire nem alkalmas: nem jutalom, nem ünnep, hanem csak az orvos-társadalomnak vetett konc.

4. Érvénytelen és eredménytelen volt az MSZP-ben a pártszavazás. A Gyurcsány Ferenc nevéhez köthető kezdeményezés sikere néhány száz szavazaton múlt, a szavazók túlnyomó többsége azonban őt támogatta.

Munkáspárt: Nem fogjuk újra felsorolni a kérdéseket, sőt az egyes szocialista politikások reakcióit sem. Tökéletesen érdektelenek. Ugyanúgy mondanak ma a fehérre feketét, mint korábban a feketére fehéret. Az egész történet arról szól, hogy az MSZP pártkasszáját, ingatlanjait, médiáját megszerzik-e Gyurcsányék, vagy minden marad Mestreházyéknál. A harc vége tökéletesen közömbös az ország számára éppúgy, mint a baloldali emberek részére. Gyurcsány és Mesterházy csapata az MSZP kormányzása idején szétlopta az országot, a baloldalt pedig nem-hogy nem képviselték, de már jó húsz éve eladták és elárulták.

5. Hárommillió forintos bírságot szabott ki a Fővárosi Bíróság a Tesco Global Áruházak Zrt-re, mert az áruház az életkora miatt nem alkalmazta az egyik jelentkezőt.

Munkáspárt: Helyes a bírság, helytelen a mértéke. A multinak ez a büntetés semmit sem jelent, épp ezért nem is fog változni semmi, ezután is szembe köpi a törvényeket, a dolgozók jogait. Pármillió forint bírságok helyett hasonló esetekben zárják be egy hétre az áruházat, azt megérik!

6. Soha annyi cég felszámolása nem indult még Magyarországon egyetlen hónap, illetve egyetlen félév alatt, mint most júniusban, illetve az első hat hónapban. A felszámolások száma egy héten belül átlépi a tízezret, végelszámolással pedig már 12 ezer cég bezárását kezdeményezték.

Munkáspárt: A Fidesz sikerpropagandája ellenére bizony még bőven benne vagyunk a válságban. A magyar kis- és középvállalkozó csak a multik háttérbe szorításával, tényleges, a termelést ösztönző adócsökkentéssel tud kilábalni belőle.

7. Tarlós István lett a Fővárosi Állat- és Növénykertben két hónapja született három szibériai kistigris keresztapja. A három hím példány a Virgil, a Thrax és a Manu neveket kapta.

Munkáspárt: Ez egy szép kezdeményezés. Messzemenően támogatjuk, sőt, javasoljuk, hogy a főpolgármester legyen a keresztapja az ezután születendő összes többi állatnak is. Élje ki ebben névadó mániáját, s hagyja végre békén a főváros utcáit és köztereit!

A HARCNAK NINCS VÉGE, A H

„Ma a hatalom egy idegennek, egy Reagannak állít szobrot, aki csak kárt okozott nekünk. De eljön az idő, amikor a Szabadság téren elbontjuk Reagan szobrát, és helyébe annak állítunk szobrot, aki megérdemli: Kádár Jánosnak!” – mondta a szocialista Magyarország vezetőjére emlékezve Thürmer Gyula. A Munkáspárt elnöke a Fiumei úti sírkertben harcba hívott mindenkit, aki nem hajol meg a pénz uralma előtt. Van megoldás! Szervezzük meg önmagunkat! Lépjünk be a szakszervezetekbe és a civilmozgalmakba! Mutassuk meg a kormánynak, hogy számolnia kell velünk! Egy tüntetés nem elég! Két tüntetés sem elég! Sokszor és sokhelyütt kell erőnket megmutatni – fogalmazott a kommunista politikus.

Összeállításunkban Thürmer Gyula beszédéből idézünk.

Mi, munkáspártiak az árral szemben úszunk. A tőke, a pénz uralma ellen küzdünk. Harcolunk egy világért, amely jobb, mint a mai. Nehéz küzdelem, fáradságos, sokszor kilátástalan. Tudjunk, hogy igazunk van, és nem értjük, miért nem értik mások. A tőke milliókra csap le nap, mint nap, mégis csak ezrek tüntetnek. Százazretket fenyeget a kilakoltatás, mégis csak százak emelik fel hangjukat.

Harcunkhoz példákat keresünk. Példákat a múltban, szellemi kapaszkodókat, lelki támaszokat, gondolati társakat. Erőt merítünk Dózsától és Petőfitől, Kossuthtól és Kádár Jánostól.

„Vannak emberek, akik egy napig harcolnak, és jók.

Vannak mások, akik egy évig harcolnak, és még jobbak.

Vannak egyesek, akik éveket harcolnak, és nagyon jók.

De vannak azok, akik egész életükben harcolnak; ők a nélkülözhetetlenek.”

A német proletárköltő, Bertold Brecht szavai ezek. Kádár János jó ember volt és nélkülözhetetlen. Rá emlékezünk ma.

Az elmúlt húsz évben a tőkés politika és média minden erővel igyekszik Kádárt politikailag és erkölcsileg szétzúzni. Egymással versengve öntik rá a szemetet konzervatív jobboldaliak és szocialista-liberálisok. A mi dolgunk, hogy újra és újra leleplezzük a hazugságot, elmondjuk a tényeket.

Kádár a korábbiaknál élhetőbb világot teremtett. Egyensúlyban volt az életünk, egyensúlyban az ország. Volt munkánk és fizetésünk. Nem volt semmiből sok, de mindenből volt elég. Tudtuk, egyszerre nem kaphatunk meg mindent, de előbb-utóbb lesz lakás, kocsí, tisztas öregkor. Az életünket lehetett tervezni, és tisztességgel leélni.

Kádár megtalálta Magyarország méltó és előnyös helyét a nemzetközi kapcsolatokban. A szocialista szövetségi rendszer részei voltunk, de nem voltunk a szovjetek kiszolgálói. A talpnyalás legfeljebb egyéni butaság volt, de nem politikai szükségszerűség. Keleten voltak a szövetségeseink, de találhattunk partnereket nyugaton is.

Kádár János követett el hibákat, különösen idősebb korában. De hibái és tévedései összehasonlíthatatlanul kisebbek és kevesebbek, mint az, amit Magyarországért tett. Igen, nem tévedés, az országot! Vajon a Kádár-rendszer csak az MSZMP néhány százezer tagjának volt jó? Csak a kommunistáknak és rokonaiknak kedvezett? Nem! Egy nép élt jobban, a tanár, az orvos, a munkás, a paraszt, mindenki. Kádárnak ezért van helye nemzeti történelmünk legjobbjai között.

Ma a hatalom egy idegennek, egy Reagannak állít szobrot, aki csak kárt okozott nekünk. De eljön az idő, amikor a Szabadság téren elbontjuk Reagan szobrát, és helyébe annak állítunk szobrot, aki megérdemli: Kádár Jánosnak.

VAN FEGYVERÜNK!

Mi, munkáspártiak az árral szemben úszunk. A tőke, a pénz uralma ellen küzdünk. De ma pártunknak új fegyver van kezében: az Új Program irányelvei.

Mi tudjuk, mit akarunk. Tudjuk, hogy a kapitalizmus rossz. Tudjuk, hogy a pénz uralma tönkretesz bennünket, családjainkat, a jövőnket. De mit kínálunk helyette? Ma már kevés azt mondani, hogy jó volt Kádár idején. Igen, jó volt, de elmúlt.

Nem csodákat akarunk, csak élhetőbb országot. Olyan világot, ahol a legfontosabb érték az ember, s nem a pénz. Olyan világot, amelyben a cél nem az, hogy egyeseknek jó legyen, hanem, hogy a többségnek jó legyen.

Olyan világot, ahol a parlament nem a néptől elszakadt hivatalos politikusokból áll, hanem a helyi dolgozó közösségek

küldötteiből. Olyan országot akarunk, amely nem a politikusoké, nem a pártoké lesz, mint most, hanem a dolgozóké. Olyat, ahol fontos az emberek véleménye. Olyat, ahol a bíróságok nem a tőkés érdekeit szolgálják, mint a mai kapitalizmusban, hanem a dolgozó embereket.

Olyan országot akarunk, ahol mindenki dolgozhat, sőt mindenkinek dolgoznia kell. A mai kapitalizmusban a teljes foglalkoztatottság csak jelszó, a 21. század közösségi társadalmában megvalósított valóság lesz.

A munkanapot és a munkaidőt csökkenteni akarjuk, hogy a dolgozóknak több idejük jusson a családra, önmaguk művelésére, egészségük megőrzésére.

Az egyházakat nem fogjuk üldözni, mint az 1950-es években, tevékenységüket tiszteletben tartjuk. Az egyház és állam azonban nem kapcsolódhat össze, mint a mai tőkés Magyarországon.

A tőkés rendszer globálissá tette a világot, eltörölte a nemzeti határokat. Mi újfajta globalizmust teremtünk, a dolgozók, a népek átfogó együttműködését, testvéri egységét, a népi globalizmust.

„Ha ki akarnak rakni a munkahelyünkről, tüntessünk, sztrájkoljunk! Ha a kormány nem akar tárgyalni velünk, állítsuk meg az életet az országban! A munkások, a dolgozók ellenében egyetlen vonat, egyetlen busz, egyetlen villamos se indulhasson el az országban! Kényszerítsük rá a kormányt, hogy korlátozza a tőkét!”

HARC CSAK MOST KEZDŐDIK!

MIT KELL TENNÜNK?

A jövőhöz a mán keresztül vezet az út. A ma harcai a jövőhöz vezető utakat egyengetik.

A Fidesz-KDNP egy éve munkahelyeket, magasabb béreket, kiszámítható holnapot ígért. Becsaptak bennünket!

Minden nap rosszabbul élünk, mint egy éve. Meddig mehet ez így?

Nem lett több munkahely. A kormány elveszi a dolgozók szerzett jogait. Meddig ülünk ölbe tett kézzel?

A munkatörvénykönyv a tőkéseknek jó, a dolgozóknak rossz. Meddig tűrjük?

Elárverezik lakásunkat. Az egészségügy romokban hever, az orvosok külföldre mennek. Nem tudjuk, mi lesz holnap. Meddig tűrjük?

A kormány nem fog ajándékokat osztogatni. A tőkés munkaadók nem lesznek kegyesek hozzánk. Nekik csak a saját profitjuk számít. Csak az a miénk, amiért megharcolunk! Ha élni akarunk, cselekednünk kell!

Van megoldás? Van! Szervezzük meg önmagunkat! Lépünk be a szakszervezetekbe és a civilmozgalmakba! Gyűjtsük magunk köré mindazokat, akiknek elégük van a pénz uralmából!

A KAPITALIZMUS ÁDÁZ ELLENSÉGE

Kádár a 20. századi magyar történelem egyik legösszetettebb személyisége. Mi minden is volt! Illegális kommunista, forradalmár, pártvezető, pártvezető, miniszterelnök, de mindenek előtt a kapitalizmus ádáz ellensége, a szocializmus odaadó híve.

Kádár tudta, milyen a Horthy-rendszer börtönében ülni. Milyen iszonyúan nehéz ellenállni a csábításnak, amikor a hatalom a besúgásért szabadságot ígér. De nem árulta el társait, nem árulta el az ügyet.

Kádár tudta, milyen bent lenni a hatalomban, majd a mélybe zuhanni. De képes volt túlélni az igazságtalanságot, képes volt talpra állni, képes volt újra kezdeni.

Kádár elszenvetted az 1950-es évek szocializmusának minden hibáját, de soha nem mondta, hogy a szocializmus rossz, soha nem lett a szocializmus ellensége.

Ragaszkodott elveihez, de nem lett dogmák, előítéletek rabjává. A marxizmus élő valóság volt számára, fegyver, amelyet mindig úgy kell használni, ahogyan a konkrét helyzet és a nemzeti viszonyok diktálják.

Kádár ellenállt az elvi-politikai árulásnak, a revizionizmusnak. Megtanított hinni abban, hogy a szocializmus lényegét tekintve jó, hiszen az emberekről szól. Az eszméink jók, nagyszerűek, de jól is kell őket megvalósítani!

Mutassuk meg a kormánynak, hogy számolnia kell velünk! Egy tüntetés nem elég! Két tüntetés sem elég! Sokszor és sokhelyütt kell erőnket megmutatni. A harcnak nincs vége, a harc csak most kezdődik!

Ha ki akarnak rakni a munkahelyünkről, tüntessünk, sztrájkoljunk! Ha a kormány nem akar tárgyalni velünk, állítsuk meg az életet az országban! A munkások, a dolgozók ellenében egyetlen vonat, egyetlen busz, egyetlen villamos se indulhasson el az országban! Kényszerítsük rá a kormányt, hogy korlátozza a tőkét!

Ma még kevesen vagyunk, de holnap egyre többen leszünk. Az élet megtanít bennünket, hogy csak az a miénk, amiért megküzdünk. Ha a tőkések, a gazdagok kerekednek felül, a jövőnket is elveszítjük.

„Másképpen lesz holnap, másképpen lesz végre,
Új arcok, új szemek kacagnak az égre.
Vagy bolondok vagyunk s elveszünk egy szálig,
Vagy ez a mi hitünk valóságra válik.”

Igaza van Adynak. Győznünk kell, és győzni fogunk!

KOVÁCS ISTVÁN: A TŐKE LEGYŐZHETŐ!

Én nem voltam Kádár János kortársa. Nem foghattam vele kezét a gyáruvarton. Nem hallhattam élőben beszédeit, nem lehettem a régi kongresszusok küldötte sem. Egyszerűen azért nem, mert még gyerek voltam.

De emlékszem másra. 1988-89-ben katona voltam. Sorkatonaként vezényeltek ki egymás után két rendezvényre is. Ott voltam Nagy Imre újratemetésén, június 16-án, és Kádár János elvtárs temetésén július 14-én. Máig emlékszem rá. Parancsnokaink kékre festették a keki színű katonai járműveket. Izgultak, féltek, rettegtek. Nem tudták, hogy mi lesz.

Végül semmi se lett. Semmi se történt. Senki nem védte meg a dolgozók hatalmát. Sem a katonák, sem a rendőrök, sem a munkásörök. Sőt, tegyük hozzá, maguk a dolgozók sem.

Pedig az ellenség ott volt közöttünk. Láttuk, hallottuk, éreztük őket. Ők szervezték Nagy Imre újratemetését, ők adták díszőrséget, ők mondták a beszédeket. Mégsem cselekedtünk. Pedig nem kevesen voltunk, akiknek a Kádár-rendszer jót adott.

Nem azért mondom ezt, hogy a múlttól keseregjek. Megtörtént, kész, vége! Másról van szó. A jelenről és a jövőről. Ha nem tanulunk a múltból, ha nem tanuljuk meg, hogy a dolgozók életét meg kell védeni, itt öregszünk meg, a kapitalizmusban.

Ha nem tanuljuk meg, hogy az érdekeinkért meg kell küzdeni, soha nem megyünk előre. Ha nem tanuljuk meg, hogy ebben az országban csak az a miénk, amiért megküzdünk, soha nem lesz újra közösségi társadalom, soha nem lesz újra jó a munkásnak, a dolgozónak.

Mindenki megpróbál alkalmazkodni a kapitalizmushoz. Én is megpróbáltam. Vállalkozó lettem, s nem is rossz vállalkozó. Ment is a dolog mindaddig, amíg csak az számított, hogy érték-e a kocsikhoz vagy sem. Aztán jöttek a multik, a nagy szervizek, velük nem tudtam versenyezni. Jöttek az új, magyar kormányok. Engem megadóztattak, a multikat meg támogatták. Velük szemben már nem tudtam védekezni. Rájöttem, hogy tartósan nincsenek egyéni menekvés utak. Ha élni akarsz, harcolni kell! Ha nem akarsz, hogy elárverezzék a házadat, tenni kell valamit!

Rájöttem, hogy én nem tudok élni a kapitalizmusban. Nem tudom eltartani a családomat a tőkés rendszerben. Nem tudom megadni a gyerekeimnek azt, amit én kaptam apámtól. Akkor pedig nincs más út, csak a közösségi társadalom!

Apám mindig azt mondta: az útnak csak két oldala van. Vagy balra mész, vagy jobbra! Az egyik jó, a másik rossz. Én balra mentem. Ezért vagyok itt, a Munkáspártban.

Ez az út nem könnyű. Áldozattal, lemondással, munkával jár. De cserébe kapok valamit, amit másutt nem kapnék meg. Itt megbecsülik a munkás embert. Itt emberként kezelnek. Tudom, hogy szükség van arra, amit tudok adni, és tudom, hogy segíteni tudok.

A mi pártunkban az az érték, ha valaki áldozatot vállal és tisztességesen dolgozik. Nem nagy szavakra van szükség. A Szabadságot kell terjesztenünk. Az utcára kell mennünk. Be kell lépünk a szakszervezetekbe, a civilszervezetekbe.

Harcolnunk kell, küzdenünk kell! Ebben talán már senki sem kételkedik. De nem mindegy, hogy hogyan harcolunk. A mi eszméink kristálytiszták, a programunk jó. De ez nem elég! El is kell őket juttatnunk az emberekhez. S, nem akár-hogyan, hanem a legkorszerűbb eszközökkel.

Nem olyan nehéz ez, mint gondoljuk.

A mobiltelefon ma mindannyiunk zsebében ott lapul. A baj az, hogy csak a telefont látjuk benne, nem a kapitalizmus eleni harc eszközét. Az Internet sem idegen már a pártban, de még rosszul használjuk. Küzdjük le a félelmet, akarjuk használni a modern technikát!

Rajtunk múlik, hogy meghódítjuk-e magunknak az Internetet, vagy csak kullogunk az élet valósága mögött, „több kilométerrel” lemaradva. Lehet az előbbi, lehet az utóbbi!

Kortársaim és én éppen túl vagyunk a negyvenen. Ha igyekszünk, még megérhetjük az új közösségi társadalmat. Húzzunk bele!

VERES PÉTER:

A Kádár János vezette magyar szocializmus lehetőséget teremtett arra, hogy megvalósulhasson az emberek évezredek vágya, hogy saját kezébe vehesse sorsa irányítását. 22 éve megfosztottak bennünket ettől a jogtól. A róka kiénekelte szánkából a sajtot.

Hagytuk magunkat becsapni, elhittük – mert el akartuk hinni –, hogy a rendszerváltás jót hoz. Nem hitték az emberek, hogy a rendszerváltás a kapitalizmus restaurációja.

„Európához fogunk tartozni!” – mondták. Nem, mintha 1000 év óta nem itt lennénk...

„Jobb lesz az élet!” – sajkózták. Nem így lett.

KAJLI BÉLA: KÁDÁR ERŐT AD!

Kádár János számára fontos volt a kétkezi dolgozóval, az egyszerű munkással való találkozás. Nem számított, hogy a melós keze olajos volt, a ruhája épp nem a legtisztább, számára az volt a fontos, hogy az értéket teremtő dolgozóval szót váltson, megtudja, hogy él ő és a családja, mit képzeli a jövőről. Fontos és világos beszélgetések voltak ezek, amit a legegyszerűbb emberek is értettek. Úgy mondta: néhány órára kiugrottam a dolgozók közé kikapcsolódní, feltöltődni!

A körülötte élőködő percemberek, kisfíllú pártvezérek, akik Kádár János

nyomába sem léphettek, helyezkedtek, toladoktak a hatalmuk átmentéséért, egyéni karrierjük építéséért.

Kádár János halálát követően nem a létező szocializmus megerősítésén, az észlelhető hiányosságok, hibák kijavításán dolgoztak. A nyugat imádata, a pénz hatalmának bűvöletében elárulták a munkásosztályt.

Létrehozták és működtették az MSZMP-n belül a reformköröket. Szétverték a pártot, hatalmi pozícióból megalakították az MSZP-t.

Az MSZP nem más lett, mint a piacgazdaság megalapozója, a kapitalizmus megteremtője.

Kádár Jánosra emlékezve nem lehet szó nélkül elmenni amellett, hogy az MSZP kormányzása alatt meggyalázták Kádár János sírját, s az MSZP semmit nem tett a becstelen sírrombolók kézre kerítéséért.

Kádár János földi maradványait meggyalázhatták, de szellemiségét sem tőle, sem tőlünk, kommunistáktól senki nem tudja elvenni!

Az MSZP semmit nem tett az elkövetők felkutatásáért. Ez is a „szocialisták” bűne és felelőssége! S igen, a magukat szocialistának hirdetőket a következő kongresszusukon hivatalosan is megtagadták Kádár Jánost...

Ha igaz a mondás, hogy az ember szeme

a lélek tükre, akkor ezek az árulók soha nem mernek őszintén a tükörbe nézni.

Kádár János szegénypárti ember volt. Saját kifejezésével élve: gyalogospárti.

Kádár János volt az az ember, akit nem lehet megtagadni, hanem munkás-ságát példaként kell vállalni.

Személyisége, szellemisége, meggyőződése, kommunista hite adja számunkra azt az erőt, hogy az általa elkezdett úton majd egyszer újra végig megyünk, és Magyarországon újra győz a szocializmus ügye, megvalósul a munkások-parasztok hatalma.

SIKERES ÚJ ÖTLETEK

A munkáspárti kicsi zászló, a piros sapka és a vörös ing általános tetszést arattak a Kádár-rendezvényen. Gyakorlatilag mind elkelt, egy darab sem maradt!

Hordjátok, használjátok őket, hiszen nem csak praktikusak, de utcai akciókban is, rendezvényeinken is jól mutatják az együtt cselekvők összetartozását!

Az utánpótlás hamarosan megérkezik a központba, ahol igényelhető lesz a kis vörös zászló (100 Ft), a sapka (700 Ft) és az ing is (1500 Ft).

Éljünk lehetőségeinkkel!

TUDJUK A VÁLASZT, VAN PROGRAMUNK!

Ma a tőke uralja ismét hazánkat.

A népi demokráciából polgári demokrácia lett. Demokráciának csúfolt önkény tombol!

45 éven át békében éltünk.

Az új hatalom azonban nem tanul a múltból. Ma idegen földön, idegen érdekekért háborúba viszik fiainkat, hagyják ott pusztulni őket. Jugoszlávia, Irak, Afganisztán...

Hazánkban 22 évvel ezelőtt nem volt háború, itt, nálunk azóta sem, az ország ma mégis romokban hever.

A mezőgazdaság, az élelmiszeripar haldoklik. A nagy ipari üzemek megszűntek, vagy idegen kézben vannak.

Az állam, a parlament és a kormányok nem az ország, hanem idegen érdekeket szolgálnak.

A lakosság tizede nyomorban, harmada máról holnapra él.

Meddig mehet ez így tovább?

Nem! Ez így tovább nem mehet!

Ezért kell nekünk, kommunistáknak újra és újra felemelni a zászlót!

Ma új programot kínálunk a népnek, együtt-gondolkodásra és együttes cselekvésre szólítunk.

Mindannyiunk felelőssége, hogy gondolataink eljussanak a dolgozókhöz!

Mozgósítanunk kell mindenkit, aki változtatni akar, aki ismét a nép hatalmát szeretné megteremteni.

Ezekkel a gondolatokkal kívántam Kádár János előtt tisztelni, és ígérni, hogy az általa és vezetésével vívott harcot folytatni fogjuk.

Végezetül a régi munkásmozgalmi dalt idézve:

„A harcban nem szabad megállni,
Eltárs, szorítsd a fegyvered!
Vagyunk az új rend katonái,
Vagyunk az eljövő sereg!”

„A múltba csak azért tekintünk vissza, hogy ezzel is a jövőt készítsük elő.”

Az Aranycsapatot az 1950-es évek születték. Persze, ebben nem merülnek ki az ötvenes évek, de azért tény, hogy az elmúlt húsz év nem hozott Aranycsapatot. A magyar történelemnek aligha van kiátkozottabb korszaka, mint az 1948-56 közötti nyolc év. Manapság kiátkozzák a hatalomra jutott polgári erők, az MSZP is, a Fidesz is.

A lényeg, a hangsúlyokat leszámítva ugyanaz: mondjuk azt, hogy minden, amit 1956-ig történt, rossz, sőt bűnös volt. Ez ugyanis igazolja, legitímálja Nagy Imre, Maléter Pál, Pongrácz Gergely 1956-os cselekedeteit, Antall József privatizációit, csak úgy, mint az MSZP-s kormányok országrombolását.

HRUSCSOV ROBBANT – ZAVAR A MAGYAR PÁRTBAN

A magyar kommunisták, híressé vált mártírok és mindennapi hősök ezrei negyedszázadon át küzdöttek a hatalomért. Nem is magáért a hatalomért, hanem a lehetőségért, hogy bizonyítsák: képesek a tökéletes rendszernél jobb, új világot építeni.

HÁBORÚS SZELEK

1956 elején a Szovjetunió Kommunista Pártjának mintegy hétmillió tagja normális kongresszusra készül, már amennyire ezek az idők normálisak. Nem sokkal korábban, 1955. májusában a szocialista országok aláírják a Varsói Szerződést, amely létrehozza az érintett államok közös katonai szervezetét. Ez a válasz arra, hogy Németországot felveszik a NATO-ba. Magyar részről Hegedűs András miniszterelnök az aláíró. A Közel-Kelenten háború készül. 1956. február 1-én Eisenhower amerikai elnök és Eden brit miniszterelnök megállapodnak, hogy az USA és Nagy-Britannia egyeztetetten lép fel a közel-keleti térségben. Nem jó jel!

A kongresszus február 14-én kezdődik. Február 10-én este a magyar delegáció is elindul Moszkvába. Korábban a Politikai Bizottságnak Rákosi tesz javaslatot a küldöttségre, ráadásul szóban. Két embert visz magával, Kovács Istvánt és Szalai Bélát. Kovács ekkor 45 éves, az MDP csúcsetvezetésének tagja, élvezi Rákosi bizalmát. 1956-ban majd véget ér politikai karrierje, de még ma is él. Szalai Béla 34 éves, ő az, akit a magyar és a szovjet vezetés 1953. júniusi tárgyalásai után a véletlen sodor a Politikai Bizottságba. 1956 után majd ő sem maradhat a csúcson, de a magyar külkereskedelem egyik vezetőjeként a kádári időszakban is megtalálja helyét.

HRUSCSOV A DOLGOZÓSZOBÁJÁBAN

MOSZKVA, KREML

Rákosi és a magyar delegáció sejtje, hogy nem lesz ez egy olyan sima kongresszus. Majd mindenkit ismernek a szovjet vezetésből, de onnan nem szivárog ki a lényeg. Az sejthető, hogy szó lesz a sztálini időszakról, de három évvel Sztálin halála után úgy tűnik, hogy ez is nyugodtan fog lezajlani. A szovjet vezetés tagjai már tudják, amit a világ még nem tud: Hruscsov élete legnagyobb beszédére készül, hadat akar üzeni annak, akinek nevével a szovjet emberek nemzedékei nevelkedtek; Sztálinnak.

A kongresszus Sztálin „leleplezése” nélkül is fajsúlyos. Hruscsov alapvető kérdésekben vizsgálja felül az addigi szovjet elméletet és gyakorlati politikát. Hruscsov a fő referátum előadója. 62 éves ekkor, 1934 óta tagja a szovjet párt vezetésének, s ha nem is Sztálin bizalmasa, de mindenképpen Sztálin mellett dolgozik. Alacsony, kövérkés, minden hájjal megkent parasztember.

Hruscsov az SZKP és a Szovjetunió békepolitikájáról beszél, s ennek mindenki örül, hiszen a világ háborús időket él. A háború elkerülhető, mondja, s ez igaz is, hiszen 1945 óta nem robbant ki új világháború. De volt háború Koreában és Vietnámban, aminek igazából még nincs is vége. De legfőképpen folyik a hidegháború, a szocializmus és a kapitalizmus közötti eddigi legátfogóbb katonai, ideológiai, politikai, lélektani szembenállás. Hruscsov helyesen eleveníti fel mindazt, amit Lenin a tökéletes és a szocialista világ békés egymás mellett éléséről mondott. A szocializmus békés versenyben akarja legyőzni a tökéletes rendszert, az igaz. De nem mondhat le a katonai erőről, nem mondhat le a lélektani-ideológiai háborúról, a gazdasági harcról, mert a tökéletes csak erővel kényszerítheti engedményekre. Hruscsov viszont elkezd engedni. Azt feltételezi, hogy cserébe az USA is engedményeket fog tenni. Az USA szép

szavakat mond a békéről, de egy percre sem mond le régi céljáról: szétzúzni a szocializmust. A Szovjetunió elindul azon a lejtőn, amely majd Gorbacsov idején a Szovjetunió kapitulációjához, a hidegháború elvesztéséhez vezet.

BÉKÉS FORRADALOM?

Hruscsov beszél arról is, hogy a kapitalizmusból a szocializmusba békés úton is lehetséges az átmenet. Ez a tétele is megnyugtató a hallgatóságot, hiszen senki sem akar erőszakot, háborút. Milyen szép is lehet, ha a nép egy szavazással átmegy az egyik rendszerből a másikba! Hruscsov tétele több ponton sántít. Mi van akkor, ha a tőkés erők nem hajlandók átadni a hatalmat, és erővel védik azt? Mi van akkor, ha a tőke erőt használ a szocializmus megbuktatására, az ellenforradalomra?

Rákosi érti azt, amit Hruscsov mond, csak éppen nem egyezik eddigi élettapasztalatával. Magyarországon nem volt fegyveres felkelés, ez igaz! Így jutott győzelemre a szocializmus. De Rákosi tudja, hogy ha nincsenek a szovjet csapatok, ha nincs a második világháború, a felszabadítás – Magyarországon még valószínűleg kapitalizmus lenne.

Rákosi összenéz Csu Te marsallal, a kínai delegáció vezetőjével. Ő végigcsinálta a nagy menetelést, a kínai polgárháborút, a szocializmus útja ott sem volt túl békés.

Az élet egyébként nem igazolja Hruscsovot. Nem sokkal a 20. kongresszus után, 1956 őszén a nemzetközi imperializmus erőszakot használ Magyarországon a szocialista rend megbuktatására. Három évvel később, Kubában Fidel Castro fegyveres harcban győz, és indítja el Kubát egy más társadalom útján. 1970-ben Salvador Allende Chilében ugyan békés úton győz, és indul el a szocialista úton, de 1973-ban véres puccsal megdöntik. 1979-ben Nicaraguában a szandinisták fegyveres harc útján juttatják győzelemre a szocializmust, és sorolhatnánk a példákat. Hruscsov tétele lefegyverzi a munkásmozgalmat, elsősorban az európai, és megveti alapjait annak a máig ható nézetnek, amely abszolutizálja a parlamenti harcok, a választások szerepét. Miközben a valóság az, hogy a kommunisták sokféle eszközzel küzdenek a tőke ellen, s ebben az egyik, de nem egyetlen eszköz a parlamentarizmus. A kommunistáknak a békés megoldásra kell törekedniük, de minden változatra készen kell lenniük.

Az SZKP 20. kongresszusa

KIEGYEZÉS A SZOCIÁLDEMOKRATÁKKAL?

A 20. kongresszus új politikát hirdet a szociáldemokrácia irányába is. Hruscsov megegyezést keres olyan kérdésekben, mint a világháború elkerülése, a béke és biztonság megteremtése. Az 1930-as évek történelmét elkezdik úgy értelmezni, hogy a kommunistákat terheli a felelősség azért, amiért nem egyeztek meg a szociáldemokratákkal és így, úgymond, engedték Hitlert hatalomra jutni.

Rákosi némileg feszengve hallgatja ezeket a téziseket, hiszen ekkoriban a szociáldemokrata vezérkar színe-java, élén Szakasitscsal és Marosánnal, magyar börtönökben ülnek. Rákosi pontosan emlékszik arra, hogy 1919-ben a szocdem vezetők árulták el a Tanácsköztársaságot. Arra meg különösen, hogy amikor ő éveket ült Horthy börtönében, a szocdemek legális parlamenti párt voltak. Akkor meg miről beszél Hruscsov?

Hruscsov tétele a szociáldemokráciáról megalapozza az európai kommunista és szociáldemokrata pártok későbbi

együttműködését. Ennek keretében jelenik meg majd később Magyarországon is az Ebert Alapítvány, a német szociáldemokraták előretolt bástyája, és kezdik meg a szocialista állam értelmiségének, vezető garnitúrájának fellazítását, az ellenforradalom előkészítését.

A TITKOS BESZÉD

Rákosi sejti, hogy Hruscsov készül valamire, de pontosat ő sem tud. Rákosi tudja, hogy a kongresszusi küldöttek megismerhették Lenin utolsó leveleit, amelyeket sajátos politikai végrendeletként halála előtt írt. Sztálint Lenin sok mindenért elmarasztalja. 1956 előtt ezeket a lenini leveleket soha nem publikálták. Ez már jelent valamit.

Még semmit sem tudni pontosan, pedig a titkos beszéd már kész. A pártközpontban, a belügyi szervekben hónapok óta dolgoznak a tényanyag összegyűjtésén. A törvénysértések tényei összeálltak, most már csak a hangsúlyokat kell kitenni. Rákosi tudja, hogy most az ő sorsáról is szó van.

(folytatjuk) ■

NE FELEJTSÜK EL!

1. Az SZKP 20. kongresszusán számos kérdésben vizsgálta felül a korábbi elméleti és politikai gyakorlatot. Megerősítette, de egyben abszolutizálta a békés egymás mellett élés elvét, a szocializmusba való békés átmenet lehetőségét. Meghirdette a szociáldemokráciával való történelmi megegyezést.
2. Az SZKP 20. kongresszusa szakított a korábbi időszak számos dogmatikus elemével, de ezzel együtt utat nyitott a tőkével való kiegyezés, az opportunizmus és a revizionizmus előtt.

EGYÜTT A FASIZMUS ELLEN

Az antifasiszta ellenállás emlékét gyalázzák meg azok, akik terroristának nevezik az egykori ellenállókat, vagy egyenlőségjelet tesznek a kommunizmus és fasizmus közé! – jelentette ki Hanti Vilmos, a MEASZ – Összefogás a Demokráciáért elnöke, akit a múlt héten megválasztottak az Ellenállók és Antifasiszták Nemzetközi Szövetsége (FIR) elnökének.

A FIR 60. születésnapja alkalmából Bécsben került sor bensőséges hangulatú ünnepségre, amire első alkalommal hívták meg a Munkáspárt képviselőit. Thürmer Gyula gratulált a FIR új elnökének, és dr. Ulrich Schneider főtitkárnak. A Munkáspárt a fasizmus és az újfasizmus elleni harcban kész minden szervezettel együttműködni – emelte ki a Munkáspárt elnöke. Örülünk, hogy tagjaink ott vannak a MEASZ soraiban, és a jövőben még aktívabban kívánunk bekapcsolódni az antifasiszta munkába.

MUNKÁSPÁRTI ROCKZENE A DÉRY ÚTON

Munkásmozgalmi indulók és modern rock- és punkzene hívogatta a salgótarjáni Déry úti lakótelep lakosait a múlt hét csütörtökén a munkáspárti lakossági fórumra. A helybeliek meglepődve hallgatták a zenét, annak ellenére, hogy az előző napokban a munkáspárti aktivisták mintegy háromszáz lakosnak juttatták el a meghívókat. A zenei bevezető után Nagy Attila megyei elnök köszöntötte a résztvevőket. Egy részük a mikrofon közelébe jött, mások az erkélyükről hallgatták a két szónokot, Thürmer Gyulát, a Munkáspárt elnökét, és Frankfurter Zsuzsanna elnökségi tagot. Érdeklődéssel ismerkedtek A Szabadsággal, s sok-sok kérdés hangzott el a kormány politikájáról, a munkáspárti programról, általában a mai életről. A lakótelepi fórum sikerében fontos szerepe volt a jó helyválasztásnak és az alapos előkészítő munkának.

A nap folyamán a pártelnök felkereste a Trigon Kft-t és a Salgó Vagyon Kft-t. A megyei elnökség tagjaival áttekintették a 23. kongresszus végrehajtásának feladatait. Örülök, hogy kialakult az új megyei vezetés – mondta Thürmer Gyula.

Nagyon fontos, hogy végre tisztában legyünk a párttagság tényleges állapotával, megszervezzük a program-irányelvek vitáját, növeljük A Szabadságot támogatók körét. Egyetértés volt abban is, hogy az elnök részvételével felújítják a falujárásokat. Sok-sok utcai rendezvényen, lakossági találkozón kell magyaráznunk a párt politikáját. Magabiztosságra, nyitásra, új lendületre van szükség a pártmunkában!

90 ÉVES A KÍNAI KOMMUNISTA PÁRT

90. születésnapját ünnepli a Kínai Kommunista Párt. „Ha nincs a Kínai Kommunista Párt, nincs az új Kína sem” – mondja egy régi forradalmi dal, amely ma is népszerű. 90 évvel ezelőtt új politikai erő született Kínában, amely célul tűzte ki a feudális maradványok és a tőkés kizsákmányolás felszámolását, a független, demokratikus Kína megteremtését. 1949. október 1-e nem egyszerűen azt jelenti Kína történelmében, hogy hatalomra jutnak a kommunisták. Ennél sokkal többet. A szocialista forradalom százmilliók számára nyitja meg a kulturális és gazdasági felemelkedés útját. Kína a gyarmati sorsból elindul a mai nagyhatalmi státusza felé. A kommunista párt nélkül nem lett volna lehetséges. A kínai párt sikerének egyik kulcsa az a tény, hogy mindig a marxizmus-leninizmus elveihez ragaszkodott, és azokat a kínai sajátosságoknak megfelelően alkalmazta. Mao és Teng eszméi jelentősen hozzájárultak a szocialista elmélet fejlesztéséhez.

Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke levélben köszöntötte Hu Jintao-t, a Kínai Kommunista Párt főtitkárát.

„Tisztelt Főtitkár Elvtárs!

A Magyar Kommunista Munkáspárt és a magam nevében forró jókívánságainkat küldöm Önnek a Kínai Kommunista Párt megalakulásának 90. évfordulója alkalmából.

A Kínai Kommunista Párt megalakulása kiemelkedő történelmi esemény volt. Új politikai erő született, amely céljának azt tekintette, hogy felszabadítsa Kínát a feudalizmus maradványaitól, a tőkés kizsákmányolás alól, és Kínát független, demokratikus országgá tegye. A kínai nép a Kínai Kommunista Párt vezetése alatt hősiességgel küzdött azért, hogy valóra váltsa álmát az új Kínáról.

1949-ben az új Kína álma megvalósult. A Kínai Kommunista Párt a népre támaszkodva keresztül vitte a demokratikus forradalmat. A szocialista forradalom győzelemre juttatásával a kínai nép az új társadalom építésének útjára lépett. Az elmúlt több mint hatvan esztendő a kínai nép öt ezer éves történetének egyik legsikeresebb szakasza. Kína gyorsan fejlődő szocialista országgá vált, fejlett demokratikus rendszerrel, olyan országgá, ahol minden ember, minden nemzetiség jól érzi magát.

Kína ma a globális fejlődés

meghatározó és mobilizáló ereje. Fejlődése sok tekintetben befolyásolja korunk nemzetközi kapcsolatainak alakulását, az emberiség jövőjét és sorsát.

Mi, magyar kommunisták nagyra értékeljük a Kínai Kommunista Párt 90 éves történelmének tapasztalatait. A kínai kommunisták mindig a marxizmus-leninizmus alapvető elveit alkalmazták, szoros összhangban Kína nemzeti sajátosságaival. Tiszteljük Mao Cetung és Teng Hsziao-ping hozzájárulását a marxista-leninista elmélet és gyakorlat fejlődéséhez. A reformra és nyitásra támaszkodó új forradalom, a kínai sajátosságú szocializmus elmélete nem csak a kínai nép jövőjét alakította át, de mély befolyást gyakorolt a nemzetközi munkásmozgalmra is.

Nagyra értékeljük azt a tényt, hogy a kínai és magyar kommunisták történetében sok találkozási pont van. A szocialista Magyarország a legelső között ismerte el az új Kínát. A szocialista Kína a magyar szocializmusért harcolók oldalán állt 1956-57-ben. A kapcsolatok örvedetes fejlődését külső tényezők beavatkozása

megakadályozta, de az 1980-as évektől helyreállt a viszony.

Mi, a magyar kommunisták mai nemzedékei büszkék vagyunk arra a tényre, hogy a magyarországi és más kelet-európai országokban történő szocializmus összeomlása után mi voltunk az első magyar politikai párt, amely hivatalos kapcsolatot létesített a Kínai Kommunista Párttal. Mindig éreztük a Kínai Kommunista Párt barátságát, és szolidaritását harcunk és munkánk iránt. A kínai és magyar kommunisták közötti viszony a magyar és kínai nép kapcsolatainak fontos elemévé vált.

A Magyar Kommunista Munkáspárt nevében további nagy sikereket kívánok Önnek a kínai sajátosságú szocializmus céljainak megvalósításához! Biztosítjuk Önt, hogy a magyar kommunisták folytatják együttműködésünk legjobb hagyományait, erősíteni fogják a pártjaink közötti barátságot és kölcsönös egyetértést a kínai és a magyar nép fejlődésének javára.

Éljen a Kínai Kommunista Párt!

Éljen a kínai és a magyar kommunisták barátsága és együttműködése!”

KÁDÁR JÁNOSRA EMLÉKEZTÜNK!

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Fogarasi Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: (1) 787-8621; telefax: (1) 780-8306 .

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél megrendelhető, havi 1000 forintért.